ЮНАЦТВО

YOUTH

Березень - 1948 - March
Рік IV. ч. 3 — Vol. IV. No. 3

ЮНАЦТВО — Домініяльний орґан Українського Католицького Юнацтва.

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00.

Адреса Редакції:
YOUTH, 9648 - 108th Ave., Edmonton

Адреса Управи:
YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

YOUTH — Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth in Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Editor:
YOUTH, 9648 - 108th Ave., Edmonton.

Address of Manager:
YOUTH, 8317 - 105th Street.
Edmonton, Alberta.

Authorized as second-class mail, Post Office Department, Ottawa.

ALBERTA PRINTING CO., 10345-96 ST., EDMONTON

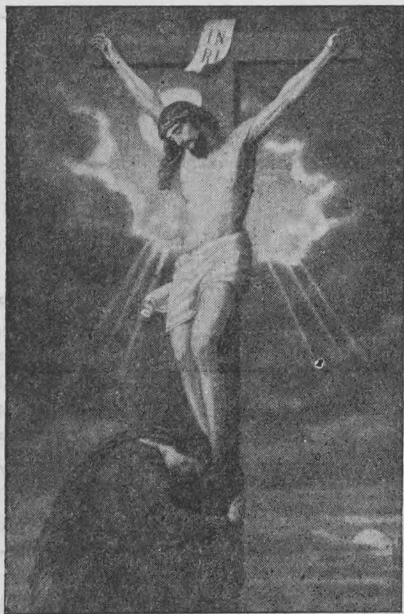

ЮНАЦТВО YOUTH

Рік IV. Число 3. Едмонтон, Алберта. Березень, 1948.

На горі Голгофті

На горі Голгофті бачу хрест — хрест високий, жахливий, широкий. А на нім хто? Мій Спаситель, Син Божий, правдивий Бог. Він висить високо, в страшних терпіннях, у смертних болях, прибитий трьома цвяхами. На Його найсвятішій голові терновий вінок. Його бік, Серце повне любови, зранене, пробите, щоб своєю любовю і кровю спасти мене від неволі гріха. Він дає своє життя за мене.

Я бачу там і себе. В тій дикій товпі находився й я та разом з нею домагався Його смерти. То я Христа розпинав. Мої гріхи — це терня, що ранило Його голову. Моя провина — це списа, що пробила серце Спасителя. Мої упадки — це цвяхи, що пробили Його руки й ноги. І Він, жертва моїх гріхів, оглядається та шукає мене; кличе, щоб прийти до Него.

Всюди повно крику. Страшний гамір. Чути проклони, богохульства, насмішки: "зійди з хреста!" Серед дикого реву несамовитої товпи чую удари молотів, і стогін болю, що прошиває серце й витискає сльози, гіркі сльози. Чую ще й наруги жидівських старшин; рівночасно й тихий голос: "Сину Божий, згадай мене в Твоїм царстві". Це голос розкаяного розбійника.

Ще що я чую? Подібно, як розбійник на хресті, так і моє серце кличе з глибини: "Сину Божий, помилуй мене. Будь ласкавий мені грішному. Глянь на мене, дай гіркі сльози, щоб щиро оплакував я свої гріхи". І несміло дивлюся на хрест. Бачу там самі рани кровю обмиті й ті очі кровю залиті, що споглядають на мене, а уста Його немов стиха промовляють: "Бодрися, сину, прощаю тобі". І схилив Він голову — помер за мене.

Комунікат Домініяльного Заряду

УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО ЮНАЦТВА

до всіх зарядів, відділів і членів У. К. Ю. в Канаді

Цим комунікатом Домініяльний Заряд У. К. Ю. подає до відома всім Пров. Зарядам, відділам та членам У. К. Ю. в Канаді що цего року відбудеться черговий Зїзд всіх українських католицьких орґанізацій. До них належить і Українське Католицьке Юнацтво.

Бажаним є, щоб кожний відділ У. К. Ю. мав на цім Зїзді хоч одного представника. Тому треба тепер подбати, щоб кожний відділ був готовий вислати когось від себе. День Зїзду: 30-го червня, 1-го і 2-го липня.

* * * *

Кожна провінція бере участь у ділі поширення української католицької преси. Це важне діло зарядила й ним провадить Централя Українців Католиків. Ми, як члени У. К. Ю., повинні відчути та зрозуміти, що й ми маємо великий обовязок супроти нашої преси. Тому кожний член У. К. Ю. повинен приєднати хоч одного передплатника добрій пресі, а передівсім нашій власній ґазетці — ЮНАЦТВО. Кожна провінція має свого представника у цім контесті. Поможіть, отже, Вашій Провінції здобути нагороду й честь за найкращу працю в добрім ділі. Покажіть, що Ви любите, цініте й умієте постояти за своїм.

* * * *

Деякі відділи ще досі не прислали нам спису своїх членів і належитості. Це є дуже важне і тому поручаємо всім виконати це чимскорше.

За Домініяльний Заряд,
Іван Козоріз — голова,
Єлисавета Мизак — писарка.

До Боротьби з Лихом

Чи ми коли застановлялися над тим, як скоро Божі вороги ширять між людьми зло? Така застанова викличе в нас подив що їхня ревність, готовість і енерґія до злого ніколи не вичерпується. Вони уживають всяких способів, щоб тільки підірвати повагу Церкви, знищити релігію та вирвати з сердець людей ще й останки любови Бога. В тім безбожнім ділі роблять вони великий поступ. На превеликий жаль ми католики в якійсь мірі помагаємо їм. Замість зорґанізуватися й параліжувати ту ворожу силу, ми нічого не робимо і саме цим їм помагаємо з більшою легкістю працювати для повалення Божого царства на землі. Через це недбальство католиків безбожність так дуже поширилася навіть і в нашім народі.

Свій успіх безбожники завдячують передівсім своїй пресі. Нею вони підкопують всяку повагу, нею викликують ворожнечу між підданими та їхними владами, нею ширять ненависть, неправду та затроюють ними уми несвідомих людей.

Страшний є у своїх наслідках вогонь, що цілі міста полишає у згарищах. Страшніша є повінь, що пустошить багаті ниви. Ще страшніша є пошесть-зараза, що потрапить ціле місто, а то й край, перемінити на сумне цвинтарище. Та найстрашнішим з того всего є зла преса, що день-у-день несе смерть міліонам людських душ та відвертає їх від доброго.

Що ж нам робити? Чи опускати руки та піддаватися без боротьби? О, ні! В нас повинна бути відвага й завзяття, що питомі молодим людям! Ми мусимо перш за все так обізнатися з нашою релігією, що ми зможемо опрокинути якийбудь закид проти неї. По друге, ми мусимо занести до кожної хати добру, католицьку ґазету чи книжку. Це тепер наше завдання: кожній українській родині дати українську католицьку ґазету.

Ми, члени У. К. Ю. повинні гордитися тим, що маємо нагоду робити добро. Чи ми дамося перевищити безбожникам, що працюють для злої цілі? Чи вони мають бути ревнішими у злім, як ми у добрім?

Покажім ділом, що ми любимо добро і для него працюємо!

Lent -- the Time of Spiritual Training

The lenten days are here. The thought about fasting for so long a period evokes a sentiment of shudder and fear. Lent means to deny oneself many a wordly pleasure. It means the curtailment of food, involves the atonement for sins and enjoins upon us more prayer and contrition.

Viewing this period of fasting by the light of the Gospel and bringing it before the court of our reason we will immediately find out its indispensability in promoting the happiness of our earthly life and in restoring the friendship of God.

Man is a mysterious compound of spirit and matter. Consequently there arises at times a bitter conflict between these two elements of human nature. The lower faculties tend towards pleasure, while the higher ones are drawn towards moral good. To preserve order between this conflicting duality reason must fight hostile tendencies and eventually conquer, for the appetite when always pampered, indulged and petted becomes imperious and domineering. During Lent we give up some lawful things in order to fortify the enthronement of conscience and intellect over passions and cravings. Thus we become masters of ourselves.

Lent is the time to prove ourselves trustworthy in all respects. Worldly pleasures are crafty in this that they always find a way of making men slaves. Many people veer under the impulse of their whims as the weathercock under the impulse of the wind. The pull of passion easily deflects them from their line of duty. As a result their virtues languish and grow slack. Such people cannot be commissioned with an answerable task, for they can easily break down under its burden. In Lent we sacrifice many lawful pleasures to show that we can be trusted. If we cannot control ourselves in small, commonplace things, what warrant have we of refraining in large, unlawful things? A trustworthy man is the one who can say "yes" or "no" to his faculties and be sure of prompt obedience.

The third purpose of Lent is to expiate sin. We all have offended God, turned away from Him and embraced creature. This is a crime against God and needs readjustment. During Lent we punish ourselves to show God that we are sorry for having offended Him. To prove our mistake we deliberately turn away from these creatures and return to God. Our lenten sacrifices are to restore friendship with Him. However inadequate these offerings are, nevertheless, when wrapped with love and filial subjection, they become very precious in God's eyes.

Viewing Lent from this angle, it is the most precious time of the year. During it we have ample opportunities for self-mastery, for developing our trustworthiness and advancing in Christian perfection. Let us hope this period will be profitted by all in the highest degree.

Men in Sheepskin Coats

Suppose you were to pick up a book and within its pages find such a passage: "If we are to maintain order in the world, we all must unite under the red banner of Stalin and Moscow. The peoples of Canada must form a violent revolution, overthrow the present government, and re-establish themselves by accepting the Constitution of the Union of Soviet Socialist Republics." That book, you would say, has the distinct smell of Communist propaganda.

Now, suppose you were given a book about, let us say, the Ukrainians in Canada. The manuscript offers a study of the Ukrainian pioneer and the hardships the Ukrainians have gone through in past years. It offers valuable historical evidence of how a submerged nation applied ten gnarled fingers to a wilderness, cultivated it, and made Canada a wheat bin for the world's disposal. A praiseworthy book, indeed. Furthermore, if the reader comes across the frequent mention of churches, their contributions towards the heritage of the Ukrainian Canadian, notes the efforts of patriotic organizations towards this aim — it does make good reading, and may seem recommendable for public perusal. But, if the reader is more than a casual reader, even in such a book he will note that the author has a certain, fixed idea which he is endeavoring to drive into the minds of his reading audience.

So presents itself a recent book published by Ryerson Press, Toronto, written by Vera Lysenko, and titled: **Men in Sheepskin Coats** — a study of the Ukrainian immigration to Canada from its beginnings till the present day.

As if a very beautiful pattern on a tapestry the story is woven. Everyone and everything, except for a few nationalistic efforts, is goody, goody. But just as the tapestry, a piece of beauty, blends perfectly from the distance, but, at close view, shows the predominating lines in the design, so too this book has a predominant color which skillfully and delicately is introduced and carefully woven throughout the 312 pages of **Men in Sheepskin Coats.** Frankly, it is Communistic propaganda by Vera Lysenko, a devout worshipper of the Communist party of Canada. It is well to remember that though the principles of Communism are always the same, its tactics are changed according to need. Thus if it finds that the revolutionary approach has been unsuccessful, the tactics are changed and non-revolutionary approaches are applied to attain revolutionary ends. Such is the impression offered by Vera Lysenko in her recent book. That is Communism today.

Men in Sheepskin Coats is absorbing reading. But throughout its pages her party inclinations, though seemingly offered in a general manner, are definitely Communistic to the core. True, outside of smearing national organizations as blockades to progress, the author avoids controversial points. But, nonetheless, she always saw to it that Communistic organizations, red newspapers were spot-lighted because of their particular strivings towards building a Ukrainian nation within Canadian walls!!!

As a past thought, two oddities occur during the book's length. First, the word "Communist" is not mentioned even one time. Queer. For just because of that party and under that particular name, the Ukrainian Canadian has encountered tragedy after tragedy in Canada! In all justice to history, should not have Communism appeared as Communism, or does it not agree with Vera Lysenko's interpretation of Ukrainian life in Canada? Another curious item is, while Vera Lysenko treats of the anti-Soviet organizations in her pro-Soviet discourse, strangely enough, there is not one word to state the position of the Greek Catholic church on this issue. Is this not a cunning Communistic tactic? The Church's attitude toward the Soviet and its policy is evident. Does Vera Lysenko think she can pull the wool over Catholic eyes by avoiding the issue and thus perhaps assure herself of a widening reading circle? Of course, the author recognizes Greek Catholics as the leading group amongst Ukrainian Canadians. She must. Figures do not lie. But she does not follow up her argument in a logical way. For if the Church is most prominent, if She has most followers, if Her guidance kept the people aware of their Ukrainian status, there is a shouting WHY isn't this acknowledged in a fitting manner? True, some recognition is dealt out. But... To appraise the laurels meted out to the pioneer missionaries in the book, and carefully compare them with the praises sung for the leftist group — well, it all amounts to a very meagre reward for an effort which kept the Ukrainian pioneer sturdily plodding to achieve a high goal in Canadian life. And the lion's share of this effort was and still is carried by the Church. So if Vera Lysenko, with no prejudice and in all fairness, would have considered the historical documents presented by this nation-builder fully, then surely the Church would not have been placed as a group following an "aggresive policy" and using "very clever propaganda" to gain popularity amongst the Ukrainians, but worthy of the recognition due to its members as the first and prevailing organizers of the Ukrainian peasant in this land of ours. Which recognition,

sadly enough, is passed by and, in its stead, honor is paid to a Ukrainian minority group whose pleading, but blinded eyes are turned towards the Red Star of Russia and whose hands and minds are feverishly laboring to entwine the Ukracinian people into the Communist spiderweb.

This is not a book review. It is merely a feeling expressed on paper that emerges from within the reader after reading **Men in Sheepskin Coats.** It is worded in plain words — understandable for today's youth. It presents a sad fact. Namely, that one of us, a member of the second generation, has deserted the ranks of our pioneer folks. Vera Lysenko may glorify the pioneer, the centuries-old Ukrainian tradition, its culture, but still she abandoned that precious heritage. For what? To become a tool of Kremlin. Why? To wipe out that glorious tradition handed down by our fathers and to become a lowly servant of Soviet Russia —that age-old enemy of our beloved Ukraine.

Vera Lysenko's sympathies towards Russia and Communism are clear. According to Premier King's recent address against Communism, our stand towards Communism is also clear. Communism is an enemy of our democratic Canada. Vera Lysenko is a faithful adherent of Communism. Therefore, despite her lofty writings about Canada, in principle, Vera Lysenko is an enemy of Canada. So what? So whatever headway she is making by her writings, they are detrimental for the common Canadian good. Therefore, her **Men in Sheepskin Coats** must be removed from Canada's bookstands!

In 1777, George Washington, fearing that some Americans were more loyal to a foreign power than to America, posted up an order that was to be obeyed absolutely at night. It read: "Put none but Americans on guard tonight!" Today, a darkness settles over our land. That order must be re-posted: "Put none but Canadians on guard tonight!" The hour is dark. Communism is casting a shadow over our cherished country through some Canadians who are more loyal to a foreign power than to their own country. Young Canada! Stand on guard! Tonight!

Наш Народній Провідник

Волі Тараса Шевченка повинується весь свідомий український загал. Згадує його та шанує його як ніодного іншого поета. Славна память Кобзаря України жевріє ярким полумям всюди, де тільки живуть українці.

Чому він для нас так великий? Чи тільки тому, що він ґеній, поет, творець? Ні. Могли й можуть бути більші ґенії як він, але його місця ніхто не забрав і не забере. Тайна його великости криється не у творчості, але в його характері. А основна прикмета його характеру це всеціле пожертвування себе для загальної справи, це та безмежна любов України, що казала йому йти дорогою терпіння та стати великим мучеником за свій нарід.

Він саме признається, що йому однаково чи він житиме в Україні, чи його згадуватимуть, чи він терпітиме в неволі й там умре. Та неоднаково йому, "як Україну злії люди присплять, лукаві, і в огні її окраденую збудять. . . ."

Чи багато є між нами таких, що могли б щиро й отверто сказати ці слова про себе? Чи є в нас така любов до нашого народу і культури, що ми за них були б готові й життя віддати, як Шевченко?

Цей характер Шевченка ми, молодь, повинні наслідувати. Він мусить бути для нас живим прикладом. Майже кожний крок нашого життя вимагає, щоб ми вибирали між особистим і загальним добром. І що ж діється звичайно? Чи вибираємо так, як Шевченко? Чи кажемо: мені однаково, чи буду я жить. . . та неоднаково мені, чи буде жить Україна? . . .

Щоб могти на це відповісти враз із Шевченком треба солідно попрацювати над собою, треба навчитися приносити жертву вродженого нам себелюбства.

Доки не виросте таке українське покоління, що буде вміти належно постояти за загальну справу, доти не здійсниться бажання Шевченка про вільну й самостійну Україну.

St. Joseph's College Appeal

ST. JOSEPH'S COLLEGE, YORKTON, SASK., APPEALS FOR AID CAMPAIGN TO RAISE $10,000 BUILDING FUND

For twenty-seven years the Brothers of the Christian Schools, who staff St. Joseph's College, have rendered faithful service in the Christian education of the Ukrainian Catholic youth. The increasing number of students that seek admittance every year, is ample proof of the high esteem in which St. Joe's is held.

St. Joseph's College is established for the Catholic Education of the Ukrainian boys in Canada. The fees have always been low to serve the majority. They have also been low because the Brothers on the staff are religious men, who do not work for pay. We devote our time, our energy, our lives to the Christian education of youth. That is why we are called "The Brothers of the Christian Schools".

We have reached the stage where we can no longer accommodate all who apply. Approximately fifty boys are refused the benefit of a Catholic education each year. I am sure that you, who have attended here, would not wish to be told that there is no room for your friend, your relative, your son. Similarly, those of you who have heard about St. Joe's and would like to come here or would like to see your friend come here, would not like to be told there is no more room.

We do not wish to continue to refuse a Catholic education to so many of the Ukrainian Catholic boys.

We purpose, therefore, to build an extension to St. Joseph's College. The government is releasing a number of buildings at the Yorkton Airport. We can have some, provided we can raise the necessary money soon. It we can get these buildings, it will mean a great saving to St. Joseph's College.

We need your financial assistance. We beg of you therefore to help us by donating to the St. Joseph's College Building Fund.

There are in St. Joseph's College at present about 125 students who are members of the Ukrainian Catholic Youth Organization of Canada. About 100 of them are subscribers to the "Youth" magazine. These members of the U. C. Y. have promised to raise $1,000 to the S. J. C. Building Fund. May we expect another $1,000 from the U. C. Y. Clubs of Canada? Personal contributions, parties, dances, raffles will help greatly towards that objective. If you help us now, St. Joseph's College will be able to educate more U. C. Y. members throughout Canada.

May God bless you all.

Brother Justin, Director,
St. Joseph's College,
Yorkton, Sask.

Кампанія Колєґії Св. Йосифа Продовжується

— КОЛЯДА СТУДЕНТІВ —

Дотепер кампанія Колєґії св. Йосифа увінчується досить гарним успіхом. Найкраще пописалися самі студенти, що мешкають у колеґії цего року. Підчас Різдвяних Свят вони ходили колядувати в своїх околицях на Колєґію св. Йосифа й заколядували поверх девять сот долярів—$939.50. Це дуже гарний приклад наших молодих працівників! Це показує, що може зробити малий але добре зорґанізований гурток одиниць!

Голос бувшого студента, пана адвоката Кіндрата

Дорогі читачі "Юнацтва"! Я маю велику приємність писати до Вас про заслуги Колєґії св. Йосифа в Йорктоні. Я, бувший студент цеї інституції, знаю її вартість. Ця наша виховна інституція є одинока в цілій Канаді, що виховує наших українських католицьких хлопців у Гай Скул. Ця інституція зберігає наші молодечі сили та морально й національно приготовляє їх до суспільного життя.

Від самого початку існування Колєґії св. Йосифа, Преподобні Брати-вчителі, посвятилися для добробуту українських хлопців. Вони приймали всіх студентів, котрі мали охоту вчитися й бажали поліпшити свою долю. І тому в історії Колєґії св. Йосифа знайдемо ось такі, загалу незнані, події:

Приходить хлопець до Колєґії св. Йосифа, котрому минуло 16 літ. Він мало вміє анґлійську мову, але має велику охоту вчитися. Він не має грошей ні родичів, ні приятелів, котрі б йому помогли. Однак, відважно приступає до Директора Колєґії й розказує свої клопоти й бажання.

Брат Директор довідується, що в глибині серця цего хлопця є велика любов до української культури, до українського народу. Він бачить велике хотіння цего хлопця вчитися, щоби зайняти відповідне становище в нашім життю. Директор приймає цего хлопця до колеґії. Хлопець здивований, але тішиться, що знайшов правдивого приятеля.

Минає рік, минає кілька років і цей хлопець кінчить нищі кляси. У 22-му році життя, цей хлопець кінчить Гай Скул, іде на вчительський курс і стає вчителем. Стає нашим працівником, провідником!

А чия тут заслуга? Тільки Братів Християнських Шкіл і Колєґії св. Йосифа! Це діялося тому 15 літ назад, це діялося тому 5 літ назад, це діється нині. Історія Колєґії св. Йосифа повна подібних подій. Поспитайте бувших студентів. Цего року в Колєґії св. Йосифа є пять хлопців-сиріт, за котрих ніхто не платить. А вони вчуться. Приготовляються стати колись працівниками й провідниками на нашій українській католицький ниві.

Брати Християнських Шкіл віддали все, щоби виховати для нас правдивих працівників і провідників. А тепер, коли вони хочуть прибудувати Колєґію св. Йосифа, щоби примістити більше наших хлопців, то поможім ми їм. Даймо свою велику жертву, бо це для нас і для нашого покоління!

А. М. Кіндрат.

Молодь Европи Сьогодні

1. Німецька молодь сьогодні

Одним з найцікавіших, але й найтрудніших питань сьогоднішної Німеччини є питання про стан, ідеали й змагання німецької молоді. Яка є німецька молодь сьогодні? До чого вона змагає? Які її почування? Чи вона вже дійсно очищена з гіллерівських заразників?

Німецька молодь разом зо старшим громадянством через довгі роки жила в атмосфері гітлерівського шалу та була податна на нього. А гітлеризм цілком свідомо й доцільно грав на струнах юнацьких почувань. Тож не диво, що н. пр. 1937 року душі пятнацять літних юнаків були вщерть переповнені високими мріями і чарівними снами про велич і могутність німецького народу, про його "провидінне призначення" до панування над іншими й т. п. Вслід за тим ці юнаки мріли й снували рожеві пляни про свою особисту карієру та легке й вигідне життя на високих і достойних становищах. Одначе ці надії розприслися, як миляні баньки... Сьогодні по 10 літах ті самі юнаки отряслися від тих рожевих мрій, а станули на ґрунті краю покритого румовищами, без ніяких студій, без дипльомів і без надії на якусь каріеру чи кращу будучність Тому не дивно, що ця молодь очікує якогось історичного чуда, якогось наглого перевороту й відплати. Як виходить з розмов зо студентами й професорами, німецька молодь сьогодні є ще на 80 процент нацистівська. Один французький часопис твердить, що на кожних 10 студенток принайменше 6 є в глибині душі нацистки, а на кожних 10 студентів аж 8 є нацисти. Бо за часів нацизму їм було добре, а майбутність усміхалася ще краща. Натомість тепер, як діти побідженого народу, вони чуються прибиті, а будучність їх майже безнадійна.

Крім цього гітлєризм свідомо обнижував освітний і культурний рівень молоді. Погорда для інтеліґенції була одним з улюблених кличів нацизму. "Нічого не завдячуємо так званій інтеліґенції"—нераз повтаряв Ґерінґ. Услід за тим пішла життєва практика. До науки й студій не привязувано ніякої ваги і під яким небудь позором, передівсім під позором служби в партії науку переривано. Вже перед війною студенти скаржилися на навал позашкільних занять. Підчас війни тільки студенти мадицини й хемії могли спокійно кінчити студії. Всі інші були покликані на війну. Навіть дітей ужито до "тотальної війни". Науку зіпхали на останнє місце. Тепер показуються жахливі наслідки цього легковаження науки. Професори скаржаться на брак підготовання учнів, брак охоти до науки, невміння думати й т. п. Це може мати лихі наслідки на науку й культуру того краю, що колись стояв дуже високо.

Вкінці гітлєризм зо своїм новітнім поганством обнизив і релігійний рівень молоді. Напади на Церкву, священство, відступства старших від Церкви, поширення баламутної релігії Розенберґа не осталися без впливу на німецьку молодь. В протестантських провінціях молодь взагалі не вірила в ніщо вище, чи позагробове. Трохи кращий був релігійний стан молоді в католицькій Баварії. Тепер серед протестанської молоді панує дальше цілковита релігійна байдужність, а серед католицької брак запалу й ентузіязму.

Отже німецька молодь сьогодні важко ранена. До неї треба промовляти, як до хворого. Тому її треба добрих релігійних і національних провідників, щоб її вилікувати до решти з гітлєризму, розбудити охоту до науки, а передівсім щоб поглибити її релігійне життя.

о. М. Б.

Our Lady of Fatima

(Continued)

On arriving home he tried all means to draw the secret from the children; they refused absolutely. Then he locked them into a room saying that they should not leave it until they had obeyed. On the following morning an old woman came to chat with them and to try to draw the secret from them by surprise, but in vain. They were then taken before the bureau of administration, and submitted to a regular cross-examination. They related quite simply the apparitions, but declared that they could not tell the secret, because the Lady had forbidden them to do so. Tricks, promises and threats were used, but they remained inflexible.

Shortly after noon they were put into **the public prison** and told that they would soon be taken out and burnt alive!

Little Jacinta, hardly seven, begins to weep. Lucia tries to encourage her:

"Jacinta, are you weeping?"

"We are going to die without embracing our parents for a last time.... I want to see Mamma once more."

"Do not weep," begs her brother, "let us offer this sacrifice for sinners." And joining his hands he says: "O Jesus it is for love of You, and for the conversion of sinners."

Jacinta, still in tears, joins her hands in turn, and lifting her eyes to heaven adds:

"Also for the Holy Father and for the offences committed against the Immaculate Heart of Mary."

Moved by this scene, the other prisoners interpose:

"But why do you not tell the secret? What does it matter if the Lady has forbidden it?"

"O, never!" replies Jacinta fearlessly. "We should rather die."

Jacinta then takes out a meal and asks a prisoner to hang it on a nail in the wall. Then kneeling before this improvised altar, they recite the Rosary with all their souls, while the prisoners, overcome with emotion, fall on their knees.

In the evening, the children are taken once more before the bureau of administration to undergo another searching examination interspersed with enticing promises and terrible threats.

The Threat of Death

In face of their persistent refusal, the sub-prefect has recourse to a last stratagem. He rises roughly, gets into a terrible rage and shouts:

"If you will not obey willingly, you will do so by force."

And turning towards the usher, he tells him to go and prepare a huge cauldron of boiling oil in which to fry the little rebels. While the usher has gone to carry out the order, they are shut into a little room. What moments of anguish for the three little martyrs, who prepare themselves for the sacrifice! Suddenly the door opens and the sub-prefect calls Jacinta:

"You will not tell the secret? Well, you will be burnt first. Follow me."

The little one follows him without hesi-

tation. Led into another room, she is again questioned, caressed, threatened, and finally shut up in another room.

The sub-prefect then calls Francisco:

"Your sister is already fried. The same fate awaits you if you do not tell the secret."

Francisco remains as unshakable as Jacinta whom he finally joins in the other room. After a moment it is Lucia's turn.

"And what did you think they were going to do to you?" she was asked later.

"I was convinced that he was going to kill me like my two companions, but I was not afraid, and I recommended myself to the Blessed Virgin."

Surprised at this constancy, in such young persons, the sub-prefect had them mentally examined by a doctor who found nothing abnormal.

In the face of such heroism the sub-prefect was forced to send back the three prisoners.

THE FRUSTRATED APPARITION
(August 13th, 1917)

On Monday, August 13th, the newspapers estimated the crowd at Fatima at eighteen thousand persons. Many indeed were incredulous, and drawn simply through curiosity; but the majority believed, came to the spot in a spirit of devotion, and during the long time of waiting recited the Rosary and sang hymns. A pious family had built about the tree of the apparitions a rustic arch with two lighted lanterns, and a table with four candles served as an altar.

The disappointment and indignation of this crowd can be imagined when they learned of the kidnapping of the three seers. The most excited were speaking of going over to Ourem and demanding an explanation of the sub-prefect, when in the midst of this agitation certain **mysterious phenomena** occurred which restored calm to their spirits.

At the exact hour of the apparitions the attention of all was drawn to the tree by a loud explosion. Then followed the flash of lightning which usually announced the coming of the Lady. The sun began to lose its brilliance and the atmosphere showed a great array of colours. Meanwhile, a beautiful white cloud appeared above the tree of the apparitions, remained there a moment and finally rose and disappeared in the air. The crowd was delighted. No one had seen the heavenly Lady, but these extraordinary phenomena, already observed at the previous apparitions, showed clearly that She had come to the meeting-place.

THE FOURTH APPARITION AT VALINHOS
(August 19th, 1917)

On Sunday, August 19th, the Lady appeared to the children as they tended their flock at Valinhos.

She complained first of the wicked man who had prevented them from going to the meeting-place on August 13th, adding that **on that account the miracle promised for October 13th would be less magnificent than was intended.** Then She exhorted them once more to recite the Rosary and not to miss the rendezvous on the following months.

Lucy asked what should be done with the money which for the first time, on August 13th, had been left at the foot of the tree.

"Buy two processional biers," replied the Lady, "one to be carried by Lucy and Jacinta with two other girls dressed in white; the other by Francis and three other boys also in white. On these biers Our Lady of the Rosary must be borne in procession and paid great honour."

According to the special report of the Pastor of Fatima, who had questioned Lucy on August 21st, 1917, this request of the Apparition is faithfully carried out at Fatima. At pilgrimages on the thirteenth of each month, the statue of Our Lady of the Rosary of Fatima is borne in procession amidst the acclamations of the crowd who cover it with flowers.

Continuing to exhort the children to the practice of prayer and penance, the Apparition concluded:

...**"Pray, pray very much, make sacrifices for sinners. Remember that many souls are lost because there is nobody to pray and to make sacrifices for them."**

THE FIFTH APPARITION
(September 13th, 1917)

Hardly anyone now doubted the sincerity of the little seers and the reality of the apparitions. So on September 13th an endless stream of people poured into Fatima, not a road or pathway that was not full of people. Thousands recited the Rosary on the way. Certain observers estimated the crowd gathered at Fatima at about thirty thousand.

The parents of the little seers were present also. All approached the place devoutly and the men uncovered. Almost everybody knelt and prayed fervently.

On her arrival, Lucy said to the crowd: "You must pray."

At noon, though not a single cloud was to be seen, the glorious sun of the radiant day began to lose its brilliance to such a degree that the **stars were visible!** The atmosphere became a golden yellow.

A Globe of Light

Msgr. John Quaresma, Vicar General of Leiria, who was present on this day incognito with another priest, relates:

"In the sky there is not a single cloud. I raise my eyes and begin to examine the sky closely. My companion says with a tinge of malice:

" 'There! You are beginning to look, too!'

"To my great surprise, I see clearly and distinctly, a globe of light advancing from east to west, gliding slowly and majestically through the air. My friend looks also, and he has the good fortune to see the same unexpected vision.... Suddenly the globe with its wonderful light disappears from my sight, but near us a little girl of ten continues to cry joyfully:

"'I still see it, I still see it, now it is going down' (towards the tree of the apparitions).

"'What do you think of this globe?' I ask my friend.

"'I believe it is the Blessed Virgin,' he answers without hesitation... This was also my conviction. The children contemplated the Mother of God in person, to us was granted the grace of seeing the vehicle that carried Her."

Shower of Flowers

At this moment a light white cloud was seen to form about the tree, and — **Oh, Miracle! — from the limpid and cloudless sky there began to rain upon those present a shower, as it were, of white flowers, which on coming near the earth, vanished without touching it.**

This wonderful miracle **was repeated** (and on May 13th, 1924 authentically photographed) on several subsequent occasions during pilgrimages. It was observed and certified, not only by the pilgrims, but **by His Lordship the Bishop of Leiria who saw it with his own eyes.**

The Heavenly Conversation

The Apparition insisted once more on the necessity of continuing the recitation of the Rosary in honour of Our Lady of the Rosary, in order that She might put an end to the war. She renewed Her promise to work a great miracle on October 13th in order that all might believe in the apparitions, and asked the children to be there without fail. Then She announced that on that day St. Joseph and the Infant Jesus would come also to give peace to the world, and that Our Lord would bless the people.

Some people had asked Lucia to ask the Lady if She would allow part of the alms to be used for building a chapel on the site of the apparitions. The lady deigned to grant the people's request, and said that one half was to be used for the bier and the other half for the chapel. The child also asked the Apparition to cure several sick persons who had been recommended to her.

"I shall heal some of them," She replied, "but not the others because Our Lord does not trust them."

That might mean that the sick persons had not the dispositions of faith, contrition and fervour required for a supernatural cure It might also mean that for the salvation of certain souls the cross of illness was more useful than healing.

A simple child had asked Lucia to offer the Lady a little bottle of eau-de-Cologne. This she did and the Lady's answer was:

"That is not needed in Heaven."

"Near us," resumes the Vicar General of Leiria, "the same girl cried joyfully: 'She is going now. She is going up!' And the child continued to point at the luminous globe, until it had disappeared in the direction and light of the sun. We felt truly happy. My friend, full of enthusiasm, went from group to group... asking the people what they had seen. The persons asked came from the most varied social classes, and all unanimously affirmed the reality of the phenomena which we ourselves had observed."

The Examination of the Three Seers.

Many examined these three children of seven, eight and ten years of age. We single out for special mention the illustrious professor of Theology of the Patriarchal Seminary of Lisbon, Dr. Formigan, commissioned by the Patriarchal Curia to follow up closely these events. He went several times to the homes of the three seers, instituting detailed and careful examinations which may be consulted in his works. It is sufficient to say here that the children's answers were so clear and so frank in their conciseness, so careful in exactness of detail and in such close agreement, that it became impossible not to accept their testimony.

(The official catalogue of the bibliography on Fatima contains no less than eight pages of small type).

YOUTH DONATIONS

Alberta

U. C. Y. of Daysland	9.00
U. C. Y. of New Kiew	$25.00
U. C. Y. of Daysland	$12.58
N. N., Evansburg	2.00
Miss Emily Siga, Edmonton	1.00
Miss Olga Stefanyk, Hilliard	1.00
U. C. Y. of Vilna	11.00
U. C. Y. of Skaro	5.00
U. C. Y. of Stryc	5.00
U. Y. Y. of Spedden	5.00
Misses Ann & Kay Puchalik, Edmonton	2.00
Mr. Bill Prockiw, Edmonton	2.00
Miss Lillian Moroz, Vegreville	1.00
Mr. Billy Moroz, Vegreville	1.00
Mr. Mike Moroz, Vegreville	1.00

Manitoba

U. C. Y. of Sandy Lake	$21.00
Miss Mary Gwozd, Portage la Prairie	$ 1.00

Ontario

Mr. Paul Malashewsky, Kenora	$ 2.00
U. C. Y. of West Toronto	$ 1.00

Quebec

L. C. Y. of Montreal	$10.00

FATHER HILARION

talks on

Your Most Precious Treasure

Friends! Beyond ourselves lies the exterior world. In my last lecture I spoke on the enemy within ourselves, the enemy in our hearts. Today we shall consider the enemy of the exterior world — the enemy in human form.

"Company-keeping" is the occasion in which the enemy of chastity appears most frequently in human shape. Therefore I wish to call your attention to the danger which lurks in the too great familiarity with persons of the other sex under any circumstance.

"To shun the society of men". This is a hard saying for beings created with social instincts; it is especially hard for those who are young, and who are enjoying life. Most certainly it is not good for people in general to shun the society of their fellow creatures altogether. Nor is this required of them. It therefore rests with us to know whose society we ought to shun, and under what circumstances this should be done. We must always take to flight when the enemy of our innocence appears in human shape, or, to speak quite plainly, as soon as our chastity may possibly be endangered. I will mention only a few of the more important circumstances in which this may be necessary.

The most ordinary aspect in which the enemy of chastity appears in human shape is that of undesirable acquaintances.

If you are able to spend many of the bright years of your youth under your parents' roof, give thanks to God for this great blessing. And yet how often the young people desire to be away from home, to live without supervision! Even at home we are not quite safe from the enemy in human form. Workmen, lodgers, boarders, may present themselves and prove dangerous to your innocence. Young people of the opposite sex, attracted by your pleasant, obliging manner, begin to joke with you at first in a way which is perfectly innocent and harmless; having gained your confidence, they try to see you alone, they take liberties with you, and if the enemy in our own heart is awake and active, if we do not avoid and fly from such dangerous companions, alas! how soon is our innocence lost!

In cities and large towns, boys and girls are sometimes obliged to go to shops. In this case also be on your guard against the enemy in human shape.

Perhaps later on you may be obliged to take a situation at a distance from home. In any case the enemy of innocence is especially to be found in the form of immoral companions and associates. To this class chiefly belong those persons who, by their evil and immodest bearing, seek to lead you, and others also, to commit every kind of sinful and vicious actions. Such persons are the decoy birds of Satan, by means of which he seeks to entrap others. They are graves full of corruption, which exhale a pestilential effluvium. Their lascivious and suggestive conversation is an insidious poison, which by imperceptible degrees affects the death of innocence. These immoral companions do evil themselves, and by their example of immodesty incite others to imitate them.

The enemy of virginal purity is met with notably at popular amusements, where no restraint is exercised, and license reigns unchecked — such as dances, parties, fairs, etc., of the diabolical type, with plenty of drinks —and then the cars. A well-bred Christian boy or girl, whose conscience is delicate and who is concerned for the preservation of his or her innocence, will, if possible, hold aloof from such amusements altogether or attend them only accompanied by brother or sister, or elder.

Do not imagine that I have said all this with any intention of making you unsociable. I have spoken thus only to make you prudent and cautious in your conduct toward persons of the other sex. Christian politeness and sociability are not incompatible with a prudent reserve.

Commending you all to the most loving care of Our Lady. God bless and love you!

UKRAINIAN LITERATURE

The Works of Ivan Kotlyarevsky

Eneida. Kotlyarevsky's principal work, the Eneida, was a revelation to the Ukrainians. In the common vernalular the author glorifies the Kozaks, comparing them with Aeneas and his Trojans. This poem pictures very clearly the manners and national customs of the Ukrainians of that time. Virtues and faults then existing were also brought to light. The author spares not flaming denounciations and reprimands all who do injustice to the poor. He includes in hell all those, who have transgressed the Kozak spirit and code and all who are working in this world to make unbearable the lot of the poor people. The entire poem proves that Kotlyarevsky really possessed a sense of keen observation and selection. Being written in the language of the common people, Eneida grew so popular that it had to go through three editions in a matter of a few years.

Dramatic Works. At that time the Ukrainian threatre was in a bad state. There were no Ukrainian plays to be performed on the stage. To eliminate this dire need of dramas, Kotlyarevsky produced two comedies: **Natalka Poltavka** and **Moskal Charivnik** (The Muscovite Wizard). These were the first real Ukrainian plays written for a modern theatre and have held their own on the stage for over a century. The first one expresses the difficulties that common people met in dealing with the higher classes. The second one pokes fun at those who endeavor to turn themselves into Russians.

The striking feature of all Kotlyarevsky's writings is his love of freedom and true democracy. He shuns all matters dealing with politics, yet he fearlessly stresses that all people, regardless of origin and class, are brothers and that they should treat one another as such.

The accomplishments of Kotlyarevsky merited for him the title "Father of Ukrainian Literature". The Eneida was really the beginning of a new movement, revamping the derided peasant tongue into a literary medium, while the comedies were the practical start of the modern Ukrainian theatre.

EXTREME UNCTION

What Scripture warrant is there for Extreme Unction? The Scripture authority for this Sacrament is contained in the Epistle of St. James V. 14-15. It reads: "Is any man sick among you? Let him bring in the priests of the Church, and let them pray over him, annointing him with oil in the name of the Lord. And the prayer of faith shall save the sick man: and the Lord shall raise him up: and if he be in sins they shall be forgiven him." That this practice was actually prescribed, is clear from its use in the Church from Apostolic times.

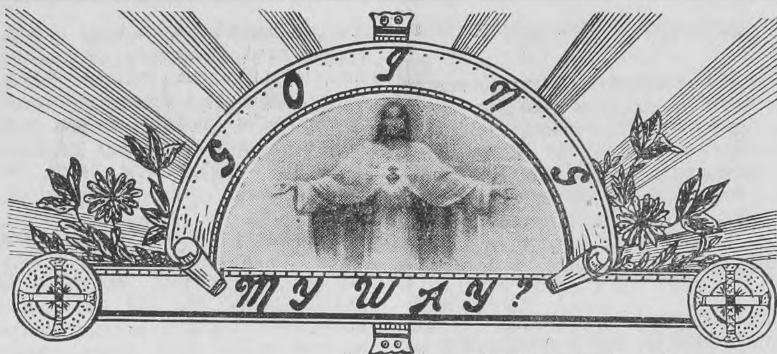
That the annointing of oil, together with prayer, was not to be merely a symbol, but was actually to remove sin and to impart grace, is clear from the words: "and the prayer of faith shall save the sick man: and the Lord shall raise him up: **and if he be in sins they shall be firgiven him."** This annointing must be a Sacrament, or it could not take away sins.

The physical effects of this Sacrament, or the "cure of the sick man" is secondary, that is why not all people who receive the Sacrament are restored to physical health. However, every Catholic priest can testify, and numerous physicians, Catholic and Protestant, will also testify, that immediately following the reception of Extreme Unction, the condition of the sick persons becomes improved, and they are often restored to health.

The oil used in the anointing of the sick and in other Sacraments is a symbol of strength, having been used from time immemorial by athletes. It symbolizes, also, healing. Since it is administered "in the name of the Lord," every Christian should readily perceive that it must be one of the Sacraments, and therefore is to be administered by an official representative of the Church.

How sick must a person be before this Sacrament may be administered? He must be in "danger of death," either because of sickness or accident. This does not mean that he must be near death's door. On the contrary, the Church would have relatives call for the priest to administer this Sacrament as soon as the physician says there is danger.

Questions: What are the effects of Extreme Unction? When may it be administered to the sick? At what age? Is it wise to postpone the conferring of Extreme Unction for fear of frightening the sick person?

by **Brother S. Methodius, F.S.C.**

THIS IS MY FRIEND

Let me tell you how I made His acquaintance.
I had heard much of Him, but took no heed.
He sent daily gifts and presents, but I never thanked Him.
He often seemed to want my friendship, but I remained cold.
I was homeless and wretched and starving and in peril every hour;
And He offered me shelter and comfort and food and safety;
But I was ungrateful still.
At last He crossed my path and with tears in His eyes
He besought me saying: "Come and abide with Me."

Let me tell you how He treats me now.
He supplies all my wants.
He gives me more than I dare ask.
He anticipates my every need.
He begs me to ask for more.
He never reminds me of my past ingratitude.
He never rebukes me for my past follies.

Let me tell you further what I think of Him.
He is as good as He is great.
His love is as ardent as it is true.
He is as lavish of His promises as He is faithful in keeping them.
He is as jealous of my love as He is deserving of it.
I am in all things His debtor, but He bids me call Him — FRIEND!

* * * * *

ХРИСТІЯНСТВО НЕ ЗРАДИЛО

Недавно один европейський політик сказав, що Християнство зрадило. Навіть не здавав собі справи цей політик, що на такий вислів треба дати докази.

Християнство не зрадило! Воно не було впроваджене в життя на велику скалю. Якщо Християнство є дуже мало пристосоване в дипльоматії, то не можна його винувати за той хаос у світі. Якщо Християнство вцілости було б прийняте всіма людьми й його принципи були дороговказами для розяснення модерних проблєм, у висліді був би мир і природня радість. Але мріяти про цей радісний стан у світі без повного прийняття християнських засад, це лиш мріяння про неможливости.

Християнству не можна закидувати зрадливости. То людям, по справедливости, можна закидувати зрадливість, бо вони не перейнялися ідеалами Християнства. Без сумніву, в жаднім часі від початку Християнської Доби, ніяке політичне тіло не прийняло цілим серцем і не вживало повної християнської програми в орґанізованню свого життя. Християнська фільософія життя, у своїх політичних і суспільних ділянках, ніколи не мала повної свободи виробляти життя націй.

Це, що сказано про суспільні ґрупи, не є загально правдивим щодо одиниць. Порозкидувані по цілім християнськім світі, поодинокі мужчини й женщини прийняли цілим серцем Християнство, і не завелися! Для них це був тріюмфальний успіх. Ті люди були СВЯТІ, що зрозуміли Християнство тим, чим воно є — небесний орґанізм, сотворений в тій цілі, щоб перемінити людську природу й зробити її подібною до Бога. СВЯТІ стали якраз тими, якими Християнство обіцяло їх зробити — шляхотними людьми, совершенними дітьми Бога. Їх дух і їх діла живуть після них і служать світлим дороговказом для людства. **Вони були великі, а Християнство було джерелом їх величі.**

В інших, Християнство є успіхом до тої міри, до якого степеня його принимається. Бути правдивим Християнином, отже Католиком. людина мусить прийняти вцілости християнські принципи. Якщо це не є зроблено вцілости, безладдя запановує над одиницями й над суспільністю. **А це є зрадливість не Християнства, але людей, що зраджують Християнство.**

Вороги Християнства, а багато їх є ворогами лиш тому, що мильно думають про Християнство, атакують його, як причину теперішнього зла. Яка іронія! Винують Християнство за зло, яке існує тому, що самі люди відкинули християнські засади життя.

Бо якраз єресь у 16-ім століттю була

початком суспільних і економічних болячків.

Люди в тім століттю не запримітили, що ставленням людського розуму понад живий авторитет Христа, вони вдійсности відкинули Християнство. Не запримітили вони навіть льоґічної консеквенції свого бунту. Їх блуди в науці, в економії, в суспільности, в політичних принципах, мали слабість — мікроби, які знищили економію, суспільність і політику в нинішнім світі.

В нинішній боротьбі найкращою обороною християнських ідеалів є відважна й незмінна наука Христа. Християнська, католицька теорія життя така певна, така льоґічна, така придатна звичайним людям і людям найбільш ученим, така ушляхотнююча, що вона мусить удоволити й руководити всіма людьми доброї волі. В порівнанню з християнською теорією, всі інші системи показуються пусті, мізерні, неплідні.

* * * * *

Ви є християни-католики, дякувати Богу. А як добре Ви знаєте свою віру, свою католицьку науку? Чи охочі Ви є жити нею вповні? Чи Ви не присипляєте її? Моліться! Тримайте себе духово живими, знаючи добре своє взнесле походження й своє призначення.

SOCIAL WHIRL

ALBERTA

ВІЛНА, Алберта

Спалення морґеджу

Дня 15-го лютого відбулось тут величаве торжество. Рано була відправа. По відправі був обід в Народнім Домі. По обіді п. Петро Політило переповів історію будови Породного Дому. По нім говорив і наш парох — о. Добко, ЧСВВ.

У. К. Ю. з Радвей дало кілька концертових точок — хорових та інструментальних. Опісля слідувало спалення морґеджу, що його за кілька літ при співпраці загалу вдалося сплатити. Промовляв також при цій нагоді кандидат до албертійського парляменту, п. Петро Хаба і п. Петро Багрій.

При тій нагоді зроблено збірку на українську католицьку пресу на заклик п. Нестора Хміляра, учителя і майстра церемоній. Панночки Ірина Політило й Оля Муж зібрали $12.05. З цего дано на Юнацтво $6.00.

У. К. Ю. Вілна ґратулює парохіянам за гарний здобуток. Віримо, що тепер У.К.Ю. в цій домівці зможе ще краще повести свою працю.

ОЛЯ МУЖ,
писарка.

* * *

МИРНАМ, Алберта

Засновано новий відділ У. К. Ю.

Наш відділ заснований при кінці минулого року. Молодь зібралася в домі п-ва Я. Юзвишин. Отець Ханас, наш парох, пояснили нам значіння й користи орґанізації У. К. Ю. та дали вказівки як разом працювати, щоб наш відділ міг розвиватися і робити добро. Відразу вписалося десять членів. Заряд складається з слідуючих: Стах Куций — голова, Єлисавета Юзвишин — заст. голови, Ольга Кіт — писарка, Йосиф Юзвишин — скарбник, Ольга Смоляк — пята членкиня, Аделя і Йосиф Юзвишин — контрольори.

Пан Василь Курило, відомий діриґент, з Дервент, учив нас колядувати. В часі різдвяних свят ми колядували на нашу церкву.

Маємо надію, що наш відділ буде гарно розвиватися.

Ольга Кіт,
писарка.

* * *

СТРИЙ, Алберта

Звіт з однорічної праці

За останній рік наш відділ зробив слідуюче: Уладив одну забаву "кард парті", один танець, відбув раз спільно св. Сповідь і спільне снідання, спільний обід, "вінер ровст", а також один базар. До нашої церкви ми купили дві хоругви за сто двадцять пять долярів. Також дали пять долярів на прес-фонд Юнацтва. Це все ми зробили під умілим проводом нашого заряду, що складається з цих осіб: Стефан Тхір — голова, Франко Кучер — заст. голови, Софія Яцейко — писарка, Настя Кучер — скарбничка, Кесі Лесків — пятий член, Маґда Кучер — пресова референтка. Всі члени нашого відділу мають нашу ґазетку Юнацтво та її дуже цінять.

Маґда Кучер.

* * *

ДЕЛФ-ЛІШОР, Алберта

Коляда на У. К. Ю.

Ми, члени місцевого відділу юнацтва, разом з одним членом з Лішор, цього року мали незвичайну приємність їздити колядувати на нашу орґанізацію. Ми ніколи не забудемо нашої веселої ґрупи бо з нами їздили наш дорогий парох і приятель молоді, о. Адамс. І тому передовсім їм ми є дуже вдячні, що перевели з нами проби коляди на три голоси та тому що й вони самі їздили з нами й за те ми мали дуже гарний вислід і надзвичайно приємну їзду на Делф і Лішор.

Ми також є дуже вдячні Панству Гарасимів, що так радо позволили нам мати проби у їх хаті.

Вдячні ми також тим юнакам що не щадили труду нас возити, за авта першого й другого дня, та тим усім що взяли участь у коляді.

Вкінці ми заявляємо нашу вдячність тим усім що дали нам коляду на наше товариство, та й тим що приймали нас обідом чи вечерею, чи іншим добром.

Марися Гарасимів,
секретарка.

* * *

ЛАМОНТ, АЛБЕРТА.

Звіт праці У. К. Ю.

Наше товариство молоді у Ламонті має поверх сорок членів, які тепер що понеділка мають свої сходини.

На 14-го грудня, 1947, ми мали День Молоді у честь свого патрона, св. Михаїла. Вранці ми всі разом приступили до Святого Причастія, а вечером розвеселили старших нашим малим концертом під проводом о. Іванишина й о. Адамса. На концерті наш голова, Андрій Войтас, мав честь покликати до бесіди о. Курила а відтак о. Іванишина на теми що відносилися до дня молоді. Також пані Лукас, що дуже цікавиться справою молоді, мала промову по анґлійськи на тему: "Католицький Дім". Весь прихід з концерту пішов на будову нової церкви у Ламонті.

Тепер ми знову приготовляємо концерт на березень. Наш провідник і парох, о. Адамс, провадять пробами.

В склад нашого заряду входять:

Андрій Войтас — голова
Корнилія Сосняк — місто-голова
Марґарета Петрик — писарка
Павліна Бігун — скарбничка
Софія Стельмах — контрольорка
Марія Слобода — бібліотерка.

Крім того маємо й комітети до забав і інших занять нашого відділу.

Марґарета Петрик, писарка.

* * *

ЗЛОЖИЛИ ДАР НА ЮНАЦТВО

ДЕЙЗЛАНД, Алта.

Дня 29-го січня відбулося парохіяльне пущення у міській галі. Участь взяли всі старші і молодь. В часі перекуски п. М. Гармідер попросив п. М. Корпана, члена У. К. Ю., сказати людям про юнацький часопис, Юнацтво. Цей молодець дуже гарно пояснив людям про працю Юнацтва і попросив їх, щоб помогти цій ґазетці дальше виходити для добра молоді. Дві членкині У. К. Ю., панни Г. Макаровська і Н. Гармідер зайнялися збіркою і зібрали $9.00 на свою ґазетку.

Також 31-го січня відбулося друге пущення на фармах в домі п-ва Біликів. Тут також молодь памятала на свій власний часопис. Голова дейзландського відділу У. К. Ю., п. Н. Шегінський, промовив в справі допомоги на Юнацтво. Пан Стечинський зібрав на цю ціль $2.58.

Молоді і старшим нашої парохії належиться подяка за це, що все стараються полишити по собі добре діло, навіть і по забаві. Це примір для молоді других відділів, як і вони повинні все мати на увазі добро й поширення власної ґазетки.

MANITOBA

NEWS AND VIEWS OF THE U.C.Y. OF MANITOBA

Upon the invitation of the local Winnipeg clubs, the Provincial Executive has had the pleasure to attend one of the regular meetings of the St. Nicholas Youth League of Winnipeg, on Tuesday, January 27th, and the St. Michael's Youth League of Transcona, on Wednesday, February 11th. The purpose of these visits is for the Provincial Executive to have an idea of how each club conducts its meetings, how many members in each club and to get acquainted with the members. At both places the Executive was very warmly received, and keen co-operation was noted between the executive and the members. Both clubs are working very hard for their parish and have a full programme lined up.

St. Nick's are devoting most of their time towards the building of the new church. When completed, it will no doubt be one of the largest and most beautiful churches in Canada, a church which they can truly be proud of.

At St. Michael's in Transcona, plans are in full swing for the building of a new Parish Hall to commence this spring. An interesting feature noted at the meeting was the club's intention to adopt a Chinese baby. There are over a million unwanted babies in China, Japan, Africa, India and the South Sea Islands. The purpose of this adoption is to buy one of these babies, put him in a Catholic Institution over there, where he will be brought up a staunch and true Catholic. He will be the club's property until he is twenty-one years of age. The members decided to adopt a boy from the South Sea Islands. He will be christened Bohdan Vladimir and although the club is the sponsor, the Godparents are Millie Ewasko and William Burdeyney. It must be understood that the baby does not come to Canada, but the Missionaries and the Sisters will send pictures of it and keep the club informed on his progress.

Because some of the Parishes in Winnipeg are on the new calendar and are already on lent, there will be no social for February. Instead, an Amateur Night will be held at the East Kildonan Parish on Febru-

ary 22nd. Each Club is to put on two skits. From the birdie snooping around, we hear that this evening is to prove higly entertaining.

There was a good turnout at the U.C.Y. Tramp held at Transcona on January 25th. The weatherman somehow got his dates mixed and it was slightly frigid outside, helped along with a cold wind, but with the friendliness and warm atmosphere, together with a few jokes, the cold weather was not noticed. (We do not count frozen noses). Clubs represented were: Fort Rouge, Boyd, St. Nick's and Selkirk (also Transcona). During the evening, in between dancing, lunch was served, or maybe we should say, in between eating, dancing was enjoyed. Special mention must be made regarding Mr. Paul Yaroshko (President of the U.C.Y. of Manitoba) and his little "Jive Session" in one corner.

Have you sent in your dues to the Provincial Executive for 1947? Quite some time has elapsed since the Annual Convention and the dues should be all completed and sent in just as soon as possible.

Mary Popowich.

* * *

NEWS AND VIEWS FROM ST. NICK'S

Annual Elections

The annual elections were held on Tuesday, the 13th of January, and elected to office by acclamation were Michael Bakuska, president, a n d Helen Nykoruk, treasurer, both for a second term. The entire staff of the Club's paper SNYL Crusader, comprising of Leo Kroniak, Olga Paddie and Olga Goshlak were all re-elected to office.

Borden Skrypnyk was elected as vice-president and Mildred Cholodnuk as secretary. Frank Paluck became Fifth Member and Tillie Kruk, together with Michael Kroniak, were elected to the post of delegates to the U. C. Y. A marked increase of younger members elected to posts was noticed among them on the Advisory Board being Rudy Penziwol, Lucy Paluck, Cecelia Durban and Jean Piskor. Sam Kruk was also elected to the Advisory Board. Two new posts were open for candidates — that of delegates to the Church Committee — the duty of same being to attend all church meetings and report to the older parishioners the work and progress of the youth. This showed a sign of still closer co-operation between the young people of St. Nick's and the older parishioners. Helen Goshlak and Walter Bala were elected to fill this new office. Controllers elected were Martin Korban, Steve Kroniak and Mary Pasichny.

The newly elected committee showed an increase of two members over the retiring committee. The Club's membership roll stands at sixty-eight and with a committee of twenty at the helm, great progress is expected for the new year.

New Church Auditorium

The building of the new St. Nicholas Church is being followed with interest by all Ukrainians in Canada. To the youth at St. Nick's this is a momentous occasion in their religious and patriotic life. The auditorium itself is practically completed, possibly will be by the time this item appears in print. Already it is the centre of all activity of the St. Nicholas Church. All that is now required are the finishing touches and before long the St. Nicholas Youth League will be "at home" in their **own** home.

Rehearsals For Operetta

A great undertaking, under the very capable direction of Rev. Father Boniface, the youth at St. Nick's are filling the new auditorium with choral music and practice every Thursday evening. Plans are well under way for the operetta: "Oy, ne chody Hryciu na vechernychy," or more commonly known in English, "Marusia." Not only is this great production being put on by the SNYL members alone but the Young Married League is also participating as well as other parishioners. Mr. J. Timkiw is in charge of stage and drama, while Father Boniface is music director. As yet, a "Hryc" has not been found but "Marucia" will be acted by Miss Eva Buchko, the recent winner of the St. Nicholas Church Carnival. The cast of the operetta is expected to exceed sixty in number and performances will be given in the new church auditorium. There are good intentions of putting the "show" on the road, once it proves a success. Under the very capable baton of Father Boniface and with Mr. Timkiw extending his co-operation the success of the venture can be already taken for granted.

Distinguished Visitors

The Club was honored by the presence at their meeting of Mr. Paul Yaroshko, president of the U. C. Y. of Manitoba, on Tuesday, January 27th. It is the intention of the Provincial Committee to pay a visit to every Club as soon as possible and St. Nick's was the first attended. Mr. Yaroshko spoke on the organization of the Dominion and Provincial Executives and complemented the St. Nicholas Youth League for the great amount of work they are doing. Miss Julia Mateszewski, Provincial Secretary, was also present as well as Miss Stella Turkitch, a Provincial member from Selkirk, Manitoba. A Club crest was given to the three guests as a momento of their visit to the Club.

Polo Park Episode

On Tuesday, February 3rd, thirty-nine members of the Club donned parkas and moccasins and braved the zero weather by showing up at the Club's tobogganing party held at Polo Park. Fun was had by all and

no serious mishaps occurred with the exception of Olga Goshlak, who was a little slow in sitting down on the toboggan. Unfortunately she happened to be the last person on the toboggan, therefore she had the thrilling experience of coming down all by herself using the posterior portion of her anatomy. Hot dogs and coffee were served later at the clubrooms. An amateur hour followed with all members contributing their un-rehearsed hidden talents.

Going! Going! Going!

Yes, the St. Nicholas publication, **"Ukrainian Song Book"** is selling like wildfire. Has your Club its copies?? If not, a word to the wise is sufficient — get them NOW! No doubt U.C.Y. members have noticed ads. in "Youth" the past three months urging all Clubs and individuals to place their orders. It's an opportunity not to be missed. On orders of twenty-five books or over a 15% discount is given. Books are fifteen cents each. Order by writing to The St. Nicholas Youth League, 612 Flora Ave., Winnipeg.

Coming Events

The future holds work and more work for the St. Nick's group but also respite in the form of social events such as a coming Club Tramp, a Valentine Social, Leap Year Frolic, Roller Skating and other forms of recreation. Looking forward to the completion of their new auditorium and eventually the complete new St. Nicholas Church, the future welfare of St. Nicholas Youth League stands secure for generations to come.

* * *

SANDY LAKE, Man.

January 19th brought around the annual meeting of our Club. In the morning High Mass was offered for the members of our Club. It was conducted by Rev. Father Boniface Sloboda, CSBM of Winnipeg, the provincial spiritual director of the U. C. Y. In the evening a special service was conducted by Father Gregory, our parish priest. A sermon to the parents was preached by Father Sloboda.

Following the service our annual meeting was held in the Parish Hall. The meeting was presided by Mr. Melvin Borody, with Miss Ollie Bachewich as secretary. The financial statement, read by secretary-treasurer, Miss Annie Bobbie, showed a very prosperous year. The newly elected officers are as follows: Boris Kritolovich - president; Leona Kowalchuk - vice-president; Melvin Borody - secretary; Anne Bobbie - secretary-treasurer; John Nechewdiuk - fifth member. The social committee: Audrey Wasylenko, Leona Kowalchuk, Rudy Bachewich and Harry Diachinski. Costume takers: Pearl Millinchuk, Stella Kowalchuk and Peter Bobbie.

A short address was given by Father Gregory, who praised the work of the Club and wished them success for the coming year. The main speaker, Father Boniface Sloboda, congratulated the Club on its work and expressed his delight in being able to visit our Club. Father Julian Habrusewich (assistant to Father Gregory), who recently arrived from the DP Camps in Europe, and who takes great interest in the Youth movement, expressed his delight to be working with the Club.

Following the elections, President Boris Kristolovich thanked the committee and the members for their support throughout the year. Many parishioners and parents were present and were guests at the luncheon given by the Club following the meeting.

During lunch an appeal was made by Father Gregory for a donation to our official organ YOUTH. Collections were made by the secreary and amounted to $21.00.

After the luncheon a social evening was enjoyed by all.

Melvin Borody,
Secretary.

WEST TORONTO, Ont.

ANNUAL ELECTION

On January 18th the U. C. Y. Club of St. Josaphat's Church held its annual election. Elected officers are: Joseph Bobyk - president; Steve Smerek - vice-president; Helen Kulik - secretary; Anne Cependa - corresponding secretary; Lydia Karpinsi - treasurer; Helen Smerek and Joseph Lackowitch, auditors.

Anne Cependa.

Чи Бути Мені Чемним?

Навіщо Чемність?

Чи Ви чули про таку чемність, що перемінила забавову залю на каплицю? Ні? Дуже простенько. Один багатир мав палату на продаж. Дві монахині приїхали оглянути цей дім і, як можна, закуити. Міліонерові сподобалася їх лагідність і чемне відношення. А за тим продав їхньому Згромадження цей дім дуже дешево. А вслід за тим у тій кімнаті, де колись забавлялися нісенітницями багаті панночки сьогодні клячать молоденькі новички-сестри у молитві перед своїм Христом Ісусом.

А знову чи Ви чули про нечемність, що лишає маму з дитинкою стоячих на стріт ґарі в тім часі коли молоді, кремезні бойси розлягаються по кріслах? Думаю що Ви самі стрічаєтеся з цим. Може й щодня.

Тож чи не нам молодим, ще до того католикам, лицює не так пізнати чемність, як радше практикувати?

В чім лежить чемність? Ключем до секрету чемности є: памятати на другого. Хто має згляд надругого, не образить його навмисно. Але треба нам справити, а радше доповнити це речення. Бо ж скорше треба мати тієї чемности супроти нашого

Бога, релігії й Церкви, а звідси прийде й чемність зглядом ближнього.

Як виглядає у практиці наша чемність супроти Бога й Церкви? Найкраще є запитати себе. І так:

— Знаю, що у Пресв. Евхаристії є Христос, наш Цар і Господь. Але деколи роблю таке в Його присутності, що негідне не присутності навіть земського короля, але зовсім простенького робітника, що "дічи" копає. Що я на це?

— Знаю, що прийти на Службу Божу пізно є бодай повседневним гріхом, а по Освяченню навіть тяжким. Знаю, що приходити пізно й стояти у бабинці (в притворі) є не тільки нечемно, але "чіп" і знаком так званого "инферіорітій комплекс," але... (Як того не потрафимо побороти, де-де нам до правдивої чемности зглядом Бога).

— Знаю, що перед утаєним Христом треба віддати належний поклін — перехреститися й низенько склонити руку перед собою, але то вже буде акт чемности й богопочитання, отже ж.... авт!

— Знаю, що при вході є свячена вода. Але нею тільки старенькі бабуні хрестяться. Хоч християнська чемність вимагає (крім благословенств, що отримаємо через вживання св. води) вживати ту воду, скажуть я старомодний, отже ж ліпше лишу і финиш.

— Знаю, що Сл. Божа найвищий акт богопочитання й сама чемність вимагає слухати її уважно, або з молитовником в руках, або коронкою, або хочби з набожно зложеними руками, одначе коли так буду робити, будуть на мене зглядатися й ще нароблю собі встиду. Тому радше бути нечемним супроти Бога, ніж наразитися на встид людей.

— Знаю, що підпирати стіни звичайне є для бомів, і викликує в добре вихованих осіб невдоволення, всетаки я так люблю й далі буду так робити.

Таких питань можна собі багато завдати. А ще навіть поширити на Вівтарну службу й їх заховання при престолі; на релігійні товариства й обовязки частого приступлення до спільного св. Причастя. Памятайте, що на це все є **релігійна підстава**, одначе тут обмежуємося до самої чемности. Чемність вимагає ті річи. Як не маємо на стільки чемности ці основні справи перевести, якже ж нам братись до більших підприємств, де вимога чемности ще більша?

Тому радо простираю руку тим юнакам, юначкам і тісно й сердечно стискаю їхню руку, наколи вони звертають на ті менші річи свою увагу й чемність. Для таких є цей гарно впорядкований світ з всіма своїми культурними додатками й тільки ті вміють належно оцінити те все. Їхня чемність є доказом сумлінного згляду на те, що дано їм до вжитку.

The Girl Who Didn't Believe in God

A SHORT, SHORT, BUT TRUE STORY

She was just coming back from a Christmas party along with a group of University students. All were just as agnostic as she. But prompted by the spirit of youthful excitement and curiosity they entered a nearby church. It was a Catholic church And, at that time, well lit up and fairly crowded with praying people Upon entering, she felt the urge to ridicule the simple faith of these ignorant folks. But she hesitated. A strange feeling seemed to impower her. Quickly she walked out. The reverence expressed by the praying flock spoke of something deeper than a religious novelty.

It was some time later before she had a similar experience. Again it was a church. And again her woman's curiosity got the best of her and she stepped in. This time she did not intend to sneer, nor to kneel before a Divine Presence. Instead she just looked on. Finally, with a shrug, she muttered: "There is something about this place. Oh well, if there is a God, He'll have to find some way to get around me too."

Leaving the church, a placard caught her eye: "Lectures for Non-Catholics." She walked into the building. A woman sat at the office desk and looked up with an inquiring "Yes?" She asked to be shown the way to the lecture room. The lecture was not long and soon she again was passing the woman at the office desk. The woman gently asked her: "Do you wish to become a Catholic?"

"Oh, it's alright for those who have faith, but I have no faith," she retorted.

The woman did not argue, but gently replied: "You poor thing."

She was startled. How could she say such a thing? And suddenly, she felt a sense of loneliness. Homesick for her Father's house. She went to a priest and told him: "I don't believe in God."

The priest looked at her steadily and with utmost calm returned: "So don't I believe... **I know.**"

Then the grace of God had done its work. Three months later she was baptized and herself began aiding in instructing others. Later her two sisters followed her into the Catholic faith. Thus a little seed dropped from the Heavens one Christmas season, fell on fruitful soil and brought a bountiful harvest. Anon.

NEW SUBSCRIPTIONS

Mr. Michael N. Stec, Fort William, Ont.	9
Ukrainian Catholic Council, Winnipeg....	4
Miss S. Hanas, Thorsby, Alberta..............	3
Miss S. Yaceyko, Edmonton, Alberta.........	3
Miss Olga Ogrodnick, Haight, Alberta.......	2
Miss Jacqueline Sosnick, Lamont, Alta.....	2
Miss Mary Popowich, Transcona, Man.....	1
Rev. J. Denischuk, Roblin, Man...............	1